

Om få måneder vil det gode træskib *Penyu Laut* (Havskildpadden) kæle med bølgerne ud for Borneos østkyst i sin jagt på de forbrydere, der forsøger at stjæle Berau-distriktets værdifulde marine ressourcer.

Havets vagtmænd

FOTO: TOPPX2

De hamrer og de banker og udviser store evner for det håndværk, som de udøver. De er indonesiske skibsbyggere og arbejdet går rask fremad. En patruljebåd med traditionelle smukke linjer er på vej til at blive virkelighed. Om få måneder vil det gode træskib *Penyu Laut* (Havskildpadden) kæle med bølgerne ud for Borneos østkyst i sin jagt på de forbrydere, der forsøger at stjæle Berau-distriktets værdifulde marine ressourcer.

WWF arbejder intenst med lokale samfund langs kysterne og på øerne her. Vi forsøger at stoppe anvendelsen af destruktive fiskemetoder, og det lykkes faktisk gang på gang. Men kun en lille del af den destruktion, der udøves på miljøet her, udføres af lokale aktører. Det er de udefra kommende og ulovligt indtrængende fiskerbåde, der er de værste. Uden nogen form for ejerskabsfølelse for området og dets ressourcer, drager de omkring som en flok røvere og tager for sig af tyvegods bestående af havskildpadder, revfisk, rokker, hajer etc. Det skal *Havskildpadden* nu forsøge at stoppe. Og én patruljebåd er jo langt bedre end ingen, men tre-fire stykker havde været mere passende for områdets størrelse.

Patruljering er desværre en stor og nødvendig del af naturbevarelse. På et tidspunkt talte

jeg med min filippinske kollega, Marivel, om problematikken. Marivel er leder på vort arbejde i *Tubbataha Natural Park* ude midt i Suluhavet. Et enormt område er her lagt ud som en såkaldt *no-take zone*, hvor intet fiskeri er tilladt. Succesen har været stor, og *Tubbataha*-revet producerer nu en stor del af de fisk, der fiskes i Suluhavet – ikke mindst fordi fiskene nu får lov at nå en størrelse, hvor de også er kønsmodne og dermed i stand til at formere sig.

Men, som Marivel udtrykker det, så har succesen også sin pris. Var *Tubbataha*-revet attraktivt for år tilbage, så er det nærmest uimodståeligt nu, specielt for dem, der gerne vil komme nemt til varen. Mange udefrakommende fiskerbåde forsøger at snige sig ind i området, så daglig patruljering er nødvendig. Selv områdets til tider meget voldsomme vejr, synes ikke at yde beskyttelse. Så i dag er prisen for patruljering i det enorme havområde en omkostning, der kan mærkes. Faktisk, så går 80 % af udgifterne til *Tubbataha* til at holde udefrakommende væk – dels til udgiften ved at sejle rundt i området, og dels til at holde den permanent bemandede rangerstation kørende.

Drift og bemanning af patruljebåde og rangerstationer er en udgift, som de lokale myn-

digheder i lande som Indonesien og Filippinerne ofte har svært ved at finde i deres begrænsede budgetter – også selv om viljen er der. Opgaven er derfor at udbrede budskabet om, at det simpelthen er for dyrt at lade være. Værdien af de fisk, som eksempelvis *Tubbataha*-revet i dag leverer til fiskesamfund, både vest, øst og syd i Suluhavet overstiger langt udgiften ved at passe på revet. Problemet er, at byrden for at passe på revet ligger hos en enkelt provins.

I fremtiden vil vi forhåbentlig se tiltag, hvor brugerne (i bred forstand) af ressourcen kommer til at finansiere det område, der passer på ressourcen, der hvor den bliver produceret. Det vil sige det rev, hvor kønsmodne fisk kommer til for at gyde. Det vil sige de gydende fisk. Det vil sige det rev, eller den mangrove, hvor de helt unge fisk tilbringer starten af deres liv – inden de som større fisk drager videre til ofte fjerntliggende fiskeriområder, hvor de fiskes og sælges videre.

En sådan betaling for service vil give en langt mere fair fordeling af indkomsten fra ressourcerne, og en indtægt til at betale de vagtmænd, der skal holde øje med naturens skattekammer. Det er simpelthen succesens pris, og den skal vi alle være med til at betale.

for a living planet

sk
den over for at
et værdigt liv

le arter en
de.

LENE TOPP

Lene Topp er kulturgeograf og har siden 1999 arbejdet for WWF Verdensnaturfonden, specielt med projekter i Sydøstasien. Lene bliver gennem sit arbejde konfronteret med en bred vifte af marine miljøproblematikker. Siden 2002 har hun boet på Borneo sammen med sin mand Claus. De er begge aktive dykkere og undervandsfotografer.

FOTO: TOPPX2